

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 184807 25 GŽ 2
Novi Travnik, 03.09.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Davora Kelava kao predsjednika vijeća, Edvina Kokić i Alme Islamović kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice E. M. iz T., ..., koju zastupa punomoćnik Senija Kerić, advokat iz Travnika, protiv tuženog Kantonalna direkcija za puteve SBK-a, ulica 16-og augusta, Busovača, koju zastupa punomoćnik Edin Hodžić, zaposlenik tuženog, radi naknade štete, vrijednost spora 5.140,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljene protiv presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 P 184807 23 P 2 od 21.10.2024. godine, u sjednici vijeća održane dana 03.09.2025. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se djelimično uvažava, tako da se presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 P 184807 23 P 2 od 21.10.2024. godine ukida u pogledu odluke (rješenja) o troškovima postupka, te se u tom dijelu predmet vraća prvostepenom sudu na ponovni postupak.

U ostalom dijelu (u odnosu na glavno potraživanje i zakonske zatezne kamate) žalba tuženog odbija se kao neosnovana, te se u tom dijelu potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 P 184807 23 P 2 od 21.10.2024. godine.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Općinskog suda u Travniku broj 51 0 P 184807 23 P 2 od 21.10.2024. godine djelimično je usvojen tužbeni zahtjev te obavezan tuženi da isplati tužiteljici novčani iznos od 2.919,20 KM na ime naknade materijalne štete na motornom vozilu sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09.12.2020. godine pa do dana isplate, te da joj namiri troškove parničnog postupka u iznosu od 3.030,00 KM, sve u roku od 30 dana od dana prijema pismenog otpravka presude. Tužbeni zahtjev preko dosuđenog iznosa je odbijen.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 208. Zakona o parničnom postupku, sa prijedlogom da ovaj sud uvažavanjem žalbe preinači prvostepenu presudu i tužbeni zahtjev odbije u cijelosti. U bitnom navodi da je prvostepeni sud počinio povrede pravila parničnog postupka, jer nije cijenio nalaz i mišljenje vještaka mašinske struke Miroslava Radoša, te iznosi dijelove mišljenja ovog vještaka. Smatra da je drugi vještak iste struke samo navela da postoji vjerovatnoća da je došlo do aktivacije zračnog jastuka, te navodi da je ista vještačila mimo zadatka suda. Oспорava da je tužitelj dokazao visinu štete, te smatra da istu tužiteljica nije dokazala. Oспорava i odluku o troškovima postupka, jer prvostepeni sud zanemaruje zahtjev tužene, te previđa da je tužiteljica samo djelimično uspjela u postupku, pri čemu previđa i da je visina zahtjeva mijenjana tokom postupka.

Tužiteljica je u odgovoru na žalbu osporila razloge žalbe, te predlaže da sud odbije žalbu.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba je neosnovana u pogledu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na glavno potraživanja za naknadu materijalne štete, te zakonske zatezne kamate.

Iz sadržaja spisa prvostepenog suda i obrazloženja pobijane presude u bitnom proizlazi da je prvostepeni sud našao dokazanim:

- da je tužiteljica vlasnik vozila ... koje je učestvovalo u saobraćajnoj nezgodi koja se dogodila dana 09.12.2020. godine u mjestu G. V. na regionalnom putu R-439 u 15:10 sati,
- da je članom 13. Zakona o cestama Federacije BiH („Službene novine FBiH“, broj 12/10, 16/10, 66/13) propisano da upravljanje, građenje, rekonstrukciju, održavanje i zaštitu regionalnih cesta vrše javne kantonalne ustanove za ceste, odnosno u ovom slučaju tuženi,
- da je tuženi sa Merkez Oil d.o.o. zaključio ugovor o izvođenju radova održavanja za LOT7 regionalni put R-439 za period od 16.03.2020. godine do 15.03.2021. godine, ali isti ne može imati dejstvo prema trećim licima, tako da se istim ne može isključiti odgovornost tužene,
- da pasivna legitimacija tuženog proizilazi iz člana 20. Zakona o cestama Federacije BiH i iz člana 207. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85 i 57/89, „Službeni list RBiH“, broj 2/92 i 13/93, „Službene novine FBiH“, broj 29/03 i 42/11),
- da je na vozilu tužiteljice nastala materijalna šteta usljed kontakta vozila sa odronom kamenja na kolovozu,
- da je visina totalne štete na vozilu, ukoliko se uzme da je došlo do aktivacije zračnog jastuka, uz vrijednost spašenih dijelova od 36% iznosi 3.649,00 KM,
- da predmetna dionica nije imala zaštitnu mrežu što je osnov odgovornosti tuženog, ali i da je vozač doprinio nastanku štete nepravilnom reakcijom, pa je doprinos vozača 20 %, tako da je sud obavezao tuženog da tužiteljici nadoknadi štetu u iznosu od 2.919,20 KM.

Tuženi predmetnom žalbom ne spori da se predmetnog dana dogodila gore opisana saobraćajna nezgoda, kao i način iste, te da se desio opisani odron kamenja na regionalnoj cesti kojom upravlja tuženi, dok djelimično spori da je na vozilu tužiteljice nastala šteta, jer osporava da je dio utvrđenih oštećenja (aktivacija zračnog jastuka) kompatibilan sa predmetnim procesom pozivajući se na mišljenje vještaka Miroslava Radoš.

Međutim, ovaj sud nalazi neprihvatljivim žalbene navode tuženog koji se odnose na mašinsko vještačenje po vještaku Miroslavu Radošu.

Iz sadržaja spisa prvostepenog suda i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud na pripremnom ročištu odredio provođenje mašinskog vještačenja po vještaku Miroslavu Radošu, da je taj vještak dostavio nalaz i mišljenje, a onda i dopunski

nalaz i mišljenje, te pristupio na glavnu raspravu. Obzirom da taj vještak u konačnici u ponovnom postupku nije dao potpun nalaz i mišljenje u pogledu visine štete na vozilu tužiteljice, to je prvostepeni sud, temeljem člana 155. Zakona o parničnom postupku, na prijedlog tužiteljice i uz izjašnjenje tuženog, promijenio ličnost vještaka, odnosno provođenje mašinskog vještaka povjerio novom vještaku.

Ovakvu procesnu odluku prvostepenog suda (o promjeni ličnosti vještaka) tuženi ne pobija predmetnom žalbom, a kako se ne radi o povredi pravila postupka na koju sud pazi po službenoj dužnosti, to ovakvu odluku prvostepenog suda ne može preispitati ni ovaj sud.

U ovakvoj situaciji kada sud nađe da je nalaz i mišljenje vještaka nepotpun, odnosno da vještak nije odgovorio zadatku suda, ima se uzeti da taj vještak nije ni obavio vještačenje, pa se novoodređeno vještačenje ima tretirati kao jedino vještačenje provedeno u toku postupka, a raniji nepotpuni nalaz i mišljenje ne mogu se cijeniti kao dokaz (vidi rješenje Vrhovnog suda FBiH broj 58 0 P 047929 13 Rev od 06.06.2013. godine).

Stoga je prvostepeni sud odluku o visini nastale štete na vozilu tužiteljice pravilno utvrdio prema nalazu i mišljenju novog vještaka mašinske struke, a svi žalbeni navodi tuženog da se cijeni mašinsko vještačenje ranijeg vještaka, slijedom gore datih razloga, ne mogu biti prihvaćeni. Iz ovoga dalje proizlazi da su neosnovani i žalbeni navodi da tužiteljica nije dokazala visinu štete. Neosnovano se žalbom tvrdi da je novi vještak izašla van okvira datog zadatka, jer je njen zadatak bio da utvrdi visinu nastale štete, što je i učinila, navodeći dijelove koji su oštećeni, vrijednost radova i materijala na popravci, te ekonomsku neisplativost opravke, pojašnjavajući da je nastupila totalna šteta. U tom smjeru sud je pouzdano utvrdio da je prilikom predmetne nezgode došlo do aktivacije zračnog jastuka, cijeneći zajedno mašinsko vještačenje i iskaz jedinog očevica predmetne nezgode.

Tuženi je u žalbi paušalno, jednom rečenicom, osporio da je doprinos tužitelja samo 20 %, ali u tom smjeru nije iznio bilo kakve konkretne razloge koje bi ovaj sud onda mogao ispitati, pa na takve nekonkretizovane navode ovaj sud i ne može dati svoj potpuniji odgovor.

Stoga je valjalo žalbu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi u dijelu kojim je obavezan tuženi da naknadi materijalnu štetu tužiteljici i zakonsku zateznu kamatu na iznos štete.

Međutim, žalitelj je osnovano ukazao na nepravilnosti u pogledu nedostatka razloga suda koji se tiču rješenja o troškovima postupka sadržanog u pobijanoj presudi.

Iz sadržaja raspravnog zapisnika sa glavne rasprave u ponovljenom postupku jasnim proizlazi da je tuženi također postavio zahtjev za naknadu troškova postupka o kojem prvostepeni sud nije odlučio, odnosno taj je zahtjev zanemario.

Osnovano se žalbom ukazuje i da je prvostepeni sud tužiteljici dosudio sve potraživane troškove postupka zanemarivši da je tužiteljica samo djelimično uspjela u parnici, bez da je dao bilo kakve razloge za svoju odluku.

Osnovano se ukazuje i da je prvostepeni sud propustio cijeniti uspjeh tužiteljice prema fazama postupka sa aspekta odluke o troškovima postupka. Naime, iz sadržaja spisa proizlazi da je tužiteljica tokom ranijeg postupka ostala kod tužbenog zahtjeva, ali da je u ponovnom postupku smanjila tužbeni zahtjev, kojeg je prvostepeni sud opet djelimično usvojio.

Dakle, o svemu navedenom prvostepeni sud nije dao nijedan razlog kojeg bi ovaj sud mogao preispitati, pa ovaj sud nalazi da ne može preuzeti ulogu prvostepenog suda, jer na takav način ovaj sud ne bi vršio svoju funkciju kontrole pravilnosti i zakonitosti rada prvostepenog suda, nego bi umjesto prvostepenog suda strankama iznosio razloge koje je trebao da iznese prvostepeni sud. Na taj način bi stranke suštinski lišio prava na žalbu, jer stranke više ne bi imale mogućnost tražiti da se takvi razlozi preispitaju od višeg suda.

Slijedom iznesenog valjalo je ukinuti rješenje o troškovima postupka sadržano u predmetnoj presudi i u tom dijelu predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovnu odluku. Obzirom da prvostepeni sud treba ponovno odlučiti o troškovima postupka, to nije u obavezi zakazivati novo ročište, nego o istom odlučiti vanraspravno, posebnim rješenjem o troškovima postupka.

Slijedom navedenih razloga odlučeno je kao u izreci presude.

Predsjednik vijeća
Davor Kelava